

alt ofres for det store Fremtidsværk — ogsaa Elskovsglæderne. Selv om Jakobe ikke længer var den, der passede bedst for ham, saa bød Klogskab ham at lade det have sit Forblivende med det engang trufne Valg. Det fik da gaa med den huslige Lykke, som det bedst kunde. For Folk, hvem Skæbnen havde betroet et stort Kald, galdt nu engang ikke den almindelige, borgerlige Lov. De havde i Hjerteanliggender ligesom kongelige Personer en Forpligtelse til at opofre deres private Følelser for højere Hensyn.

Da Toget bruste ind for Københavns Hovedstation, befandt han sig dog endnu i en delt og nervøst ophidset Sindsstemning. Men her mødte der ham noget uventet.

Idet han fik Øje paa Jakobe, der stod paa Perronen og spejdede efter ham i de forbifarende Kupevinduer, foregik der et pludseligt Gennembrud i ham. Han blev helt varm ved Gensynet. Uvilkaarligt rakte han sig ud af Vinduet og svang sin Rejsehue.

Jakobe saae nu ogsaa udmærket godt ud. Hun havde faaet en ny, meget bredskygget Sommerhat, der klædte hende usædvanlig godt, og Sindsbevægelsen og den friske Morgenluft havde givet hendes Kinder Farve. Hun bar en let, lys Dragt med en Cape af luftige Silkeblonder, der lod hendes slanke Skikkelse fremtræde med en vis Fylde, . . . og det var alt dette, der straks talte indsmigrende til den Følelse hos Per, som altid havde været den stærkeste i Forholdet til hende, Forfængeligheden.

Han sprang ud af Kupeen. Og skønt Perronen stod fuld af Folk, stak han sin Arm ind under hendes uden at tænke paa, at deres Forlovelse endnu var hemmelig; hvorpaa han skridtede af-